

Г. ФИЛИПОВ
ЦАРСКИЯТ ЗЕТ

chitanka.info

Имало едно време едно момче, което тръгнало по печалба. Вървяло, вървяло из гората, стигнало до една долчинка. В долинката чуло нещо да шумоли, надзърнало и видяло една мърша, над която се карали мравка, сокол и змия.

Момчето ги запитало:

— Защо се карате?

— Караме се, защото не можем да си разделим месото — отвърнали те.

Момчето им разделило месото.

— Много ти благодаря, момче — казала змията. — За награда те благославям — когато поискаш, да ставаш змия и после пак да се превръщаш в човек.

Мравката също го благословила да се преобразява в мравка, а после пак в човек. Соколът също.

Момчето продължило пътя си. По едно време видяло колесница, а в нея царската дъщеря. То се превърнало в сокол и застанало на сред пътя. Щом видяла сокола, царската дъщеря заповядала да спрат колесницата, навела се и докоснала сокола по опашката, а той подскочил. Посегнала пак да го хване, той пак подскочил. Най-накрая го хванала и го занесла в палата. Направила му клетка и го сложила в нея.

Като се мръкнало, царската дъщеря хапнала и си легнала. През нощта соколът се превърнал в мравка и изял остатъка от вечерята ѝ. На заранта, когато се събудила, видяла, че ѝ няма яденето.

На втората вечер се случило същото и царската дъщеря се разсърдила на слугите си.

На третата вечер, след като вечеряла, тя си легнала, ала останала будна, за да види кой взема остатъка от яденето ѝ. Пазила, пазила, докато задрямала. Като се събудила, що да види — един хубав момък седи до масата и сладко, сладко яде. Царската дъщеря тихичко станала, отишла до него, хванала го за дрехата и му рекла:

— Какво търсиш тук, юначе, и откъде се взе?

— Аз съм соколът, който ти хвана на пътя! — признал си момъкът. — Аз съм наистина човек.

Царската дъщеря много харесала момъка и на другия ден казала на баща си:

— Искам да се омъжа! Заповядай да дойдат свирачи с гайди и тъпани — царска сватба ще правим!

— Как така ще се омъжваш? — зачудил се царят. — Още не сме ти намерили жених!

— Ти поръчай свирки и тъпани, повикай сватове, аз ще си намеря момче — рекла дъщерята.

Царят я послушал и направили голяма сватба.

На другата година царят тръгнал на война. Сам повел войската, но неприятелят бил по-силен и царят едва спасил половината си войска. Тогава зетят му казал:

— Пусни ме, царю, сам да се бия.

Царят го пуснал и той събрал войска. Когато се стъмнило момъкът си казал: „Искам да стана сокол и да литна.“ и начаса се превърнал в птица и литнал в неприятелския лагер. Вражеските войски спели дълбоко и не усетили кога соколът се превърнал в човек и започнал да сече наред със сабята си. В тъмнината войниците започнали да се избиват едни други. Така момъкът ги победил. После пак се превърнал в сокол и литнал към войската си.

Изпратили вестители до царя да му съобщят за победата и да го зарадват, че нито един негов войник не е загинал.

На сутринта царският зет повел войската си към морето, за да се изкъпе. Като се къпели изведнъж доплувала една голяма риба и глътнала зетя. Войниците се изплашили — как ще се явят пред царя без предводителя си?

Мислили, кроили и накрая решили да изпратят одного при царя — уж, че е неговият зет.

— Това не е моят зет! — извикал царят.

— Това не е моят мъж! — казала и дъщеря му.

А проведеният настоявал:

— Аз съм, но не можете да ме познаете, защото съм се изменил от битката.

— Добре! — рекла царската дъщеря. — Превърни се тогава в змия.

— Как може човек да стане змия?

— Е, щом е така, превърни се в сокол!

— Та от човек става ли сокол?

— Ти не си моят мъж! — извикала царската дъщеря. — Ако не кажеш какво е станало с него, ще те погубим.

Човекът признал:

— Една риба глътна мъжа ти в морето.

Царската дъщеря имала три златни ябълки. Взела ги и накарала войника да я заведе на мястото, където рибата погълнала мъжа ѝ. Застанала на брега на морето и започнала да подхвърля ябълките. Доплавала рибата и я замолила:

— Дай ми тези ябълки, царице! Ти други ще си набереш.

— Ще ти ги дам, ако ми върнеш човека, когото вчера си глътнала.

— Добре! — съгласила се рибата.

Царкинята ѝ хвърлила една златна ябълка и тя освободила царския зет.

Щом излязъл зетят се превърнал в сокол и литнал нагоре. Върнал се в палата, където го посрещнали с голяма радост и почести.

После всички отново заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.